

11 APR 2011

BÆRUM KOMMUNE
OVERFORMYNDERIET

Det kgl. Justis og Politidepartement
Lovavdelingen
Postboks 8005 Dep
0030 Oslo

DERES REF.:
201100885 EP KKF/LVM/bj

VÅR REF.:
gtdy

DATO:
07.04.2011

AD NY VERGEMÅLSLOV – HØRINGSUTTALELSE OM FORSLAG TIL FORSKRIFT OG LOVENDRINGER

Det vises til departementets brev av 9.2.2011.

Overformynderiet i Bærum har følgende bemerkninger.

FORSKRIFTEN

Ad § 4 Organisering av vergeberedskap.

Et spørsmål her er hvem som skal betale for utgifter til vergen som for eksempel møter til politi- eller dommeravhør. Er det fylkesmann, domstol eller politi? Departementets sivilavdeling har tidligere uttalt seg om dette i brev av 9.3.2007 til Overformynderiene i Enebakk, Frogn m.fl., ref.: 200601024-/HIH. Etter vår mening vil det være en fordel at det klart går frem av forskriften hvilket statlige organ som skal bære utgiften, herunder også hvor stor betalingen skal være. I slike saker kan man se bort fra at klienten selv betaler.

Ad § 8 Bokføring av eiendeler forvaltet av fylkesmannen.

Etter forslaget skal FAD bestemme hvordan fylkesmannen skal føre forvaltningsregnskapet.

Dette bør formentlig skje i samråd med Den sentrale vergemålsmyndigheten (DSV) for å sikre et formålstjenelig regnskap.

Ad § 11 Revisjon og desisjon.

Vergeregnskapene skal "legges ved" fylkesmannens regnskap, og det fremgår av høringsnotatet at fylkesmennene selv velger sin revisor.

Hvis det er meningen at alle vergeregnskapene skal legges ved fylkesmannens regnskap til DSV, mener vi det er en tungvint og unødvendig ordning. Det vil være tilstrekkelig at vergeregnskapene gjennomgås av fylkesmannen, at revisor har full adgang til etterkontroll av disse og at DSV ved tilsyn også vil ha adgang til det enkelte vergeregnskap, som skal forefinnes i saken.

Overformynderiet mener det bør fremgå klart av bestemmelsen at fylkesmannen utpeker revisor, ikke bare at det forutsettes ved å omtale "utpekt revisor".

Kontor:
Løkketangen 20 B
Sandvika
Postadresse:
1304 SANDVIKA

Tlf: 67 80 56 60
Faks: 67 80 56 61

Org nr.: NO 993 34 0030
Konto: 6219.05.60274
e-post: overformynderiet
@baerum.kommune.no

www.baerum.kommune.no/
overformynderiet

Prinsippielt mener vi at et kundeforhold mellom oppdragsgiver og kontrollør vil kunne utgjøre en svakhet ved kontrollen. En slik betenkelighet vil ikke være tilstede dersom DSV bestemmer valget av revisor. Det har likevel sine praktiske fordeler at den lokale vergemålsmyndigheten velger sin egen revisor. Betenkelighetene ved kundeforholdet kan avhjelpest ved at DSV skal godkjenne fylkesmannens valg av revisor, og kunne fritta revisor fra oppdraget dersom den mener at revisjonsoppdraget ikke utføres forsvarlig. Dette følger formentlig av den instruksjonsmyndighet DSV har overfor fylkesmennene, men vi tror likevel det er et poeng at dette kommer klart frem i forskriften.

Bestemmelsens andre ledd foreslås endret i samsvar med dette.

Ad § 15 Nærmere om regler om fylkesmannens rett til å få fremlagt dokumentasjon mv.

Til andre ledd vil vi bemerke at for vår del har vi aldri opplevd at noen har anmodet om overformynderiets betaling for å få nødvendig legeerklæring etter gjeldende vgml. § 90 a. Klientene har greit betalt for dette selv. Det er kanskje bare en gang i en persons liv at det blir aktuelt å be om slik erklæring. Man kan da spørre seg om det er nødvendig at Staten påføres denne utgiften. Vi ser imidlertid at erklæringene kan gjøres bedre, og at det vil bli lettere å få leger og andre sakkyndige til å legge mer arbeid i disse dersom honoraret er sikret og fastsatt. Derfor støtter vi departementets forslag. Imidlertid bør det gjøres unntak for leger og andre sakkyndige som opptrer på vegne av helseinstitusjon, for eksempel tilsyns- og sykehusleger, eller på vegne av annen offentlig tjeneste.

Ad § 16 Vilkår for lån fra midler som tilhører person under vergemål.

Ordlyden i overskriften er ikke helt treffende. ”Vilkår for å låne ut midler som tilhører person under vergemål” er noe bedre etter vår mening, eventuelt bytte ut ”fra” med ”av”. For øvrig mener vi at vgml. § 39, 1. ledd bokstav J bør endres. Se nedenfor under forslag til lovendringer.

Ad § 18 Godtgjøring til verger.

Slik vi forstår det er ”alminnelige verger” i godtgjøringssammenheng alle som ikke er faste verger/advokater. Avgrensingen er tilnærmet lik dagens inndeling som er slik i praksis:

Faste verger	Alminnelige verger
Oppnevnte personer som har vergemål som næring. Eget foretak.	Oppnevnte personer som har en eller annen form for tilknytning til klienten, f.eks. nær eller fjern familie, inngiftet, venn, nabo, arving iht. testament.
Advokater	Oppnevnte personer som ønsker å gjøre en uegennyttig samfunnsinnsats, uten tilknytning eller bare perifer tilknytning til klienten.

Det er viktig for vergemålsmyndigheten å ha en viss fleksibilitet i valg av godtgjøringsform. Overformynderiet er derfor enig i at godtgjøringen kan fastsettes enten som en fast årlig godtgjørelse eller etter medgått tid til arbeidet. Svært mange av oppdragene er imidlertid såpass arbeidskrevende at det som fremstår som unntaket i § 18, 4. ledd fort kan bli den mest anvendte godtgjøringsformen.

Under gjeldende vergemålslov fungerer godtgjøringspraksis slik at det som hovedregel bare er faste verger som mottar honorar. Alminnelige verger som er nær beslektet får godtgjøring bare dersom det foreligger særlige grunner, og andre etter rimelighet.

Verge	Vurderingstema
Faste verger/advokater	Rett til godtgjøring
Alminnelige verger	Rimelighet
Alminnelige verger som er forelder/barn/ektefelle/samboer	Særlige grunner

Vår erfaring er at dette fungerer tilfredsstillende, og at det medvirker til at det bare gis godtgjøring der det er nødvendig. Vi mener at denne måte å ordne godtgjøringen på bør fortsette også under ny vergemålslov. For øvrig mener vi at forslaget slik det er formulert, på en uheldig måte verdsetter en alminnelig verges arbeid som lavere en profesjonell verge.

Bærum overformynderi foreslår at § 18 lyder slik:

For oppdrag som bare omfatter økonomiske forhold, ytes det en fast årlig godtgjøring til faste verger på inntil kr. 7.500.

For oppdrag som bare omfatter personlige forhold, ytes det en fast årlig godtgjøring til faste verger på inntil kr. 4.500.

Omfatter vergeoppdraget både økonomiske og personlige forhold ytes det en fast årlig godtgjøring til faste verger på inntil kr. 10.000.

Dersom omfanget av oppdraget tilsier det kan det i stedet gis godtgjøring for medgått tid til nødvendig arbeid med oppdraget etter en timesats på inntil kr. 400,- for faste verger. Advokater som oppnevnes som verger, godtgjøres etter den offentlige salærsats, jf. Forskrift 12. mars 1997 nr. 1441 om salær fra det offentlige til advokater mv. § 2. Vergen må godtgjøre at en fast årlig sats ikke gir en rimelig dekning, og dokumentere tidsforbruk for vergearbeidet. Fylkesmannen kan i det enkelte tilfelle sette en grense for hvor lang tid som kan brukes til oppdraget.

Ad § 19 Godtgjøring til andre enn faste verger.

I tråd med det som er anført om § 18 foreslår vi § 19 formulert slik

Godtgjøring til alminnelige verger gis dersom det anses som rimelig. Alminnelige verger som er forelder til, barn av eller ektefelle eller samboer til den som er under vergemål, jf. vergemålsloven § 30 første ledd annet punktum ytes bare hvis særlige grunner taler for det.

Alternativt kan § 19 slås sammen med § 18 slik at man får én bestemmelse om godtgjøring.

Ad § 20 Dekning av vergens utgifter.

Med unntak av kjøregodtgjørelse (Statens km-sats) mottar de faste verger som får honorar ingen særskilt utgiftsgodtgjørelse idag. Timesatsen er ment å dekke kontorutgifter og andre utgifter. Vi har ingen verger som mottar fast årlig godtgjørelse/honorar. Det er altså nå bare de (få) som tjenestegjør uten honorar som i praksis mottar utgiftsgodtgjøring.

Forslaget om en fast årlig utgiftsgodtgjørelse vil være klart arbeidsbesparende for fylkesmannen, og overformynderiet støtter forslaget. Det vil formodentlig også medvirke til at vergene vil arbeide effektivt og ikke pådra saken mer utgifter enn nødvendig.

Den sats på kr. 900,- som er foreslått er etter vår mening for høy for de oppdragene som vil bli godtgjort med kr. 400,-/time. Halvparten vil antagelig være tilstrekkelig.

Satsen bør kunne fastsettes av DSV. Vi mener derfor at alternativ nr. 1 bør velges.

Ad § 21 Inntekts- og formuesgrensen for dekning av vergens godtgjøring og utgifter.

Overformynderiet er ikke enig med departementet i forslaget om inntekts- og formuesgrense for når Staten skal betale utgifter til verge.

For det første mener vi at det ikke bør være en formuesgrense, men at klienten må betale dersom han eller hun har tilgjengelige likvide midler etter at det er avsatt til å dekke nødvendige behov. Dersom det skal være en formuesgrense bør den i alle fall settes lavere, og nettoformuen bør ikke nødvendigvis legges til grunn. I enkelte tilfeller vil det ikke være rimelig at kreditorene skal betales før vergen.

For det andre mener vi at det vil være vanskelig å fastsette en rettferdig inntektsgrense. En minstepensjon i en utkantkommune rekker lengre enn en minstepensjon i vår kommune. Det har i første rekke sammenheng med et vesentlig høyere husleienivå i Bærum og andre sentrale strøk enn i andre kommuner. Dessuten varierer utgiftene til mange av klientene fra måned til måned ved at behovene varierer. En måned kan de ha råd til å betale for vergen, den neste ikke.

Bærum overformynderi er enig i at det har mye for seg å ha klare grenser på dette området, bl.a. av rettslikhetshensyn, og at det er ønskelig å ha kontroll på Statens utgifter til verger. Men vi tror altså ikke at slike mål nås ved departementets forslag. For vår del har vi kommet til at den ordning vi i dag har etter vgml. § 17, 2. ledd er den som vil fungere best også under ny vergemålslov. Den bør imidlertid suppleres av en adgang for fylkesmannen til å få refundert utbetalt godtgjørelse dersom klienten senere får likvide midler, for eksempel ved at formue gjøres likvid ved boligsalg eller at klienten mottar arv. Slik praktiseres det i vår kommune i dag, og det er en ordning som fungerer tilfredsstillende og som skaper få problemer.

Ad § 27 Grensen for hvilke midler som forvaltes av fylkesmannen.

Overskriften er kanskje ikke helt treffende. Bestemmelsen omfatter vel mer verdien av midlene, og ikke hvilke midler som skal forvaltes. Vårt forslag er "Grensen for verdien av midler som skal forvaltes av fylkesmannen".

Det sentrale i forslaget er hvilken verdigrense man skal ha. Departementet foreslår å høyne grensen fra kr. 75.000,- i dag til 2 G. Dersom man legger de mindreåriges interesser til grunn, vil det etter vår mening være uriktig å forandre på gjeldende verdigrense. Høyner denne er det klart at flere barn vil tape sine midler på grunn av vergers svake forvaltning eller endog direkte misbruk. Hvis det skal tas andre hensyn, for eksempel å redusere offentlig innblanding i familiers "indre anliggender", så kan naturligvis grensen økes.

Ettersom vergemålsmyndigheten er satt til å ivareta mindreårige interesser, mener vi at grensen på kr. 75.000,- bør ligge fast. Beløpet er kjent i befolkningen, og vi har vanskeligheter med å se hvilke ulemper av betydning det har for den mindreårige, og vergene, at fylkesmannen tar hånd om forvaltningen, vel og merke dersom man er enige om at mindreåriges midler kun skal gå til nødvendig bruk for de mindreårige. Subsidiært mener vi at grensen uansett bør være et fast beløp og ikke knyttet til en variabel som grunnbeløpet. Det er viktig at beløpet blir kjent i befolkningen, og blant finansinstitusjoner, og at det ikke skal være nødvendige å kjenne til G'en til enhver tid. Så får man heller endre beløpet fra tid til annen når det måtte være nødvendig. Et kompromissforslag kan være at grensen settes til kr. 100.000,-, og at dersom verdien overstiger dette skal hele beløpet forvaltes av fylkesmannen.

Ad § 29 Melding om opplysninger fra skattemyndighetene om mindreåriges formue.

Overskriften foreslås endret til "Melding fra skattemyndighetene med opplysninger om mindreåriges formue".

Av hensyn til den omfordeling av informasjon som må skje fra DSV til fylkesmennene vil det være en fordel at skattemyndighetene i sin rapport også opplyser om hvilket fylke personene er bosatt i, og ikke bare om adressen, se tredje ledd.

Vi tar her også opp forholdet til arveavslag til fordel for mindreårige. Typetilfellet er at en person, gjerne er forelder, avslår arv til fordel for sitt mindreårige barn, jfr. arveloven § 74, 1. ledd. Dette gjøres i ganske betydelig omfang, i det alt overveiende av arveavgiftsmessige hensyn ettersom spredning av arven på flere personer gir lavere samlet avgift. Arveavslaget gjøres vanligvis etter at boet er overtatt til privat skifte og skifteattest utstedt, og tingretten har da ingen foranledning til å varsle vergemålsmyndigheten om at det er mindreårig arving i boet. Dersom fylkesmannen ikke får informasjon om dette fra vergene eller fra annet hold, vil fylkesmannen ikke kunne kontrollere at arven faktisk tilkommer den mindreårige arvingen, og vil dermed heller ikke kunne ta hånd om forvaltningen dersom arven er forvaltningspliktig. Etter vår vurdering er den eneste måten å få kontroll på disse sakene på, at arveavgiftsmyndigheten, som nå er en del av skattemyndighetene, plikter å rapportere til fylkesmannen når den mottar melding om arv eller gave. I dag gjøres dette etter vår erfaring i bare tilfeldig grad, og dels ved at avgiftsmyndigheten overlater til vergene å melde fra til overformynderiene. Tilfredsstillende underretning til fylkesmannen fra avgiftsmyndigheten vil være kopi av arve- eller gavemeldingen, og kopi av avgiftsvedtaket. Bestemmelse om dette bør passende kunne inntas som et eget ledd i forskriften § 29.

Ad § 31 Nærmere regler om stadfesting og registrering av fremtidsfullmakt.

Selv om fremtidsfullmakten kan gis notoritet ved offentlig stadfestelse av fylkesmannen, er det som departementet understreker fullt ut en privatrettslig ordning. Stadfestelsen må nødvendigvis være en offentlig oppgave, men registreringen av denne i aktuelle offentlige registre trengs ikke offentlig hjelp til for å få utført. Fylkesmannen må imidlertid gi nødvendig veiledning om registreringen.

Vi støtter departementets forslag.

Ad § 37 Hjelpevergenes og vergenes plikt til å levere avsluttet regnskap mv.

For vår kommentar her legger vi til grunn at ikrafttredelsesdato blir en annen en 31.12.

Overføring av vergemålsmyndigheten fra kommune til stat innebærer for den enkelte sak en videreføring. Vi mener derfor det ikke er nødvendig å avslutte vergeregnskaper ifm. overføringen eller foreta en særskilt kontroll. For det andre medfører en regnskapsgjennomgang et betydelig arbeid for overformynderiene som, i hvert fall for vår del tar måneder å gjennomføre, i tillegg til at det er mye arbeid bare å få regnskapene innlevert for kontroll. I en periode da mye ressurser må settes av til selve overføringen, er forslaget etter vår mening gal prioritering. Dersom loven trer i kraft 1.7. vil vergeregnskapene bli kontrollert på vanlig måte pr. 31.12.

Vi foreslår at bestemmelsen utgår. Det samme vil da gjelde § 36, 4. ledd.

LOVENDRINGER

Ad Særlig om fylkesmannens rolle etter helse- og sosiallovgivningen.

Det vises til høringsnotatet del II pkt. 1.4.

Fylkesmannen vil besitte spesialkompetanse på å oppnevne verger, og bør i utgangspunktet være landets eneste med oppnevningmyndighet. Ettersom fylkesmannen også kan ha flere roller i samme sak enn å være vergemålsmyndighet, er overformynderiet enig med departementet i at fylkesmannen må organisere seg slik at han unngår interne habilitetsproblemer.

Det bør etter vår mening ikke by på de helt store problemene, i forhold til det uheldige og upraktiske i å spre oppnevningsmyndighet i vergemålssaker på flere organer. I saker etter sosialtjenesteloven kap. 4a, vil det regelmessig være slik at fylkesmannen allerede har oppnevnt en verge med et ordinært mandat, når spørsmålet om bruk av makt og tvang kommer opp. Dersom andre enn fylkesmannen skal ha oppnevningsmyndighet i kap. 4A-saker, risikerer man at en og samme verge må forholde seg til to oppnevnings- og tilsynsmyndigheter avhengig av hvilke gjøremål han eller hun utfører.

Vi mener at fylkesmannen også må være oppnevningsmyndighet i saker etter helse- og sosialtjenestelovgivningen.

Ad Særlig om fylkesmannens rolle etter trygdlovgivningen [ikke omtalt i høringsnotatet].

Noe av den samme problemstillingen vil oppstå i forhold til folketrygdloven § 22-6 Utbetaling til sosialkontor [Nav] o.a.

I slike saker vil situasjonen kunne være den at fylkesmannen avslår søknad om vergemål for en person under henvisning til at forvaltning etter § 22-6 vil være et mer egnet hjelpetiltak. Det kan NAV være uenig i og avslå søknaden om forvaltning. Den hjelpetrengende kan i så fall påklage NAV-vedtaket til fylkesmannen, som så må ta standpunkt til noe han tidligere har ment noe om.

Vi ser igjen viktigheten av at fylkesmannen organiserer seg slik at han unngår å få for store interne habilitetsproblemer.

Ad overgangsregler for fremtidsfullmakter.

Det vises til høringsnotatet, pkt. 2.1. Side 65.

Overformynderiet mener at det ikke er nødvendig at "fremtidsfullmakter" opprettet før lovens ikrafttredelse skal omfattes av loven. De siste ti år har overformynderiet sett kun ett tilfelle av noe som kan ligne en fremtidsfullmakt. Vi tror ikke behovet er påtrengende nok for å la gamle fremtidsfullmakter og erklæringer bli omfattet av loven, i forhold til de ulemper som departementet viser til på dette punkt. For øvrig er det vår erfaring at folk flest ordner seg med formålstjenelige private løsninger slik at den hjelpetrengendes interesser blir ivaretatt uten eventuell uønsket offentlig innblanding. Vi viser også til at dersom vi i dag får oss forelagt en "fremtidsfullmakt" eller annen erklæring om hvordan noen vil ha det når man ikke lenger er i stand til å ordne med egen økonomi, vil vi kunne tilby en hjelpeverge-ordning tilpasset "fremtidsfullmakten".

Vi mener at det ikke bør gis bestemmelse som åpner for at lovformelige fremtidsfullmakter kan opprettes før lovens ikrafttredelse.

Vergemålsloven § 39 Disposisjoner over fast eiendom, løsøre og livsforsikring mv. og utlån av midler til vergen. [Ikke omtalt i høringsnotatet]

I første ledd, pkt j. reguleres vergens utlån av klientens midler til seg selv eller til andre som står vergen nær, og er fastsatt av habilitetshensyn. Etter vår mening bør ikke godkjenningsskravet begrenses til å gjelde for denne typen utlån. Utlån av klientens midler er ikke noe som skjer ofte, men det er en transaksjon forbundet med risiko, tidvis med betydelig risiko.

Vi mener all type utlån over et visst beløp, for eksempel kr. 5.000,-, bør godkjennes av fylkesmannen. Utlån til vergen eller hans nærstående bør alltid godkjennes av fylkesmannen.

Vergemålsloven § 59 Grunnlaget for fylkesmannens avgjørelse. [Ikke omtalt i høringsnotatet]

Det er fastsatt i bestemmelsens første ledd, pkt. e at fylkesmannens saksbehandler før oppnevningsvedtak treffes skal ha en samtale med den hjelpetrengende.

Samtalen kan skje i møte eller over telefon. Pga sentralisert vergemålsmyndighet antar vi at det vil være telefonsamtalen som vil være den mest anvendte samtaleformen.

Saksbehandlingsregler i vergemålssaker i likhet med andre forvaltningssaker, må være basert på avveining av behovet for rettssikkerhet for klienten og for effektivitet i forvaltningen. I effektivitet ligger bl.a. tiden det tar fra søknad til vedtak med rimelig bruk av ressurser.

Etter vår vurdering går bestemmelsen i pkt. e for langt ved at det er misforhold mellom den økte bruk av ressurser som bestemmelsen vil medføre, og den rettsikkerhet som oppnås. Vi mener at kravet til samtale endog kan virke negativt for klienten. I mange vergemålssaker haster det med oppnevning. Hovedregelen er formodentlig at klienten ikke vil være lett tilgjengelig på telefon, og heller ikke at en telefonsamtale vil være formålstjenelig. Tvert imot vil det for saksbehandleren kunne ta ganske lang tid å få tilrettelagt for et fornuftig telefonsamtale med klienten, med det resultat at vedkommende heller ikke får oppnevnt verge i tide. Dernest vil vi anta at en telefonsamtale også kan føre til at klienten uoverveid eller impulsivt tilbakekaller sitt samtykke, med den følge at vedkommende ikke får den hjelp som faktisk trengs. Blant våre brukere finnes mange som vegrer seg mot å snakke i telefonen, særlig med offentlig myndighet.

Vår mening er at rettsikkerheten, og faren for ”overkjøring” ivaretas ved

- at klienten har fått forståelse av hva saken dreier seg om når de selv søker om en vergeordning eller gir sitt samtykke til det.
- at klienten får forhåndsvarsel etter § 58
- at pårørende har uttalt seg etter pkt. b, og ikke minst
- at klienten på forsvarlig måte orienteres muntlig og skriftlig når vedtak er truffet. Det er naturlig, og vanlig, at vergen eventuelt sammen med pårørende eller kommunal tjenesteperson informerer klienten i etterkant.
- at klienter med samtykkekompetanse når som helst etter oppnevningen kan trekke sitt samtykke tilbake dersom han eller hun finner ordningen unødvendig eller upassende.

Vi foreslår at bestemmelsens første ledd pkt. e enten fjernes eller endres til

e) samtale mellom saksbehandler og den som er begjært satt under vergemål, med mindre det må antas at personen ikke kan forstå hva saken gjelder *eller at det er vanskelig å få gjennomført samtalen.*

Ad vergemålsloven § 101, 4. ledd.

Bærum overformynderi har selv fellesmasse, og mener at det er godt forslag å omgjøre landets syv sikringsfond til ett nasjonalt sikkerhetsfond.

Ad dekningsloven § 2-7. Utlegg i lønnskrav mv. [Ikke omtalt i høringsnotatet]

I bestemmelsen fastslås at det bare kan foretas utleggstrekk etter at det er avsatt til ”det som med rimelighet trengs til underhold av skyldneren og skyldnerens husstand”.

Bærum overformynderi tar opp spørsmålet om det også bør settes av til utgifter til skyldnerens verge før kreditor får trekk i lønnskrav mv. I de fleste vergemålssaker der klienten kan være utsatt for utleggstrekk er vergen satt til å rydde i klientens økonomi. Det er noe som ikke bare klienten, men normalt også kreditorene er tjent med. I slike saker oppstår spørsmålet om klienten har råd til å betale for verge, eller om Staten må betale. Dersom det ikke settes av til vergeutgifter før utleggstrekk, vil det i praksis kunne være slik at det blir fylkesmannen som betaler kreditorene, og slik bør det etter vår mening ikke være. Ofte gis kreditt uten kredittvurdering eller det inngås kjøps- eller tjenesteavtaler uten noen som helst vurdering av kjøperens betalingsevne. Det er da ikke helt unaturlig at kreditttakeren eller leverandøren eventuelt også må tåle noe tap ved at skyldneren først må betale for sin egen verge.

Vi anmoder departementet om å vurdere behovet for lovendring i denne sammenheng, eller klargjøre om avsetning av utgifter til egen verge omfattes av gjeldende livsoppholdsbegrensning i dl. § 2- 7, 1. ledd.

Med hilsen

A handwritten signature in blue ink, consisting of several loops and a long horizontal stroke extending to the right.

Georg Traheim d.y.
overformynder